

Sygn. akt III Ca 2120/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek (spr.)

Sędzia SO Lucyna Morys - Magiera

Sędzia SR (del.) Ewa Buczek - Fidyka

Protokolant Dominika Tarasiewicz

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2016 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej w Ż.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Żorach

z dnia 7 września 2015 r., sygn. akt I C 927/13

oddala apelację.

SSR (del.) Ewa Buczek - Fidyka SSO Leszek Dąbek SSO Lucyna Morys - Magiera

Sygn. akt III Ca 2120/15

UZASADNIENIE

Powódka Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej w Ż. kwoty 885 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 2 02 2013r. oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie podała, że w dniu 21 05 2010r. doszło do zalania mieszkania położonego w Ż. na osiedlu (...), zamieszkałego przez A. N.. Wskutek zalania w mieszkaniu poszkodowanego uszkodzeniu uległa kuchnia oraz dwa pokoje. W wykonaniu umowy ubezpieczenia łączącej powódkę z poszkodowanym powódka wypłaciła mu odszkodowanie w kwocie 885 zł. Następnie wezwała pozwaną, jako osobę odpowiedzialną za szkodę do dobrowolnego spełnienia świadczenia. Pozwana nie uiściła należnej kwoty.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Żorach sporządził w dniu 21 05 2013r. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym polecił pozwanej zapłacić powódce dochodzone należności.

Pozwana Spółdzielnia Mieszkaniowa w Ż. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wnosila o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz od powódki zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podnosiła, iż na mocy decyzji o wypłacie odszkodowania z dnia 18 08 2010r. poszkodowany otrzymał od ubezpieczyciela pozwanej - Towarzystwa (...) kwotę 639,59 zł. Zarzuciła, iż roszczenie powódki byłoby uzasadnione tylko w przypadku gdyby poszkodowany nie otrzymał już odszkodowania od ubezpieczyciela pozwanej i tylko do wysokości 639,59zł. Wskazała także, iż wysokość szkody nie została wykazana.

Sąd Rejonowy w Żorach w wyroku z dnia 7 09 2015r. zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 885 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 2 02 2013r. oraz orzekł o kosztach procesu.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia przywołał regulację art. 805 k.c., art. 828 § 1 k.c. oraz art. 518 k.c. Stwierdził, że kwestią sporną była wysokość wypłaconego poszkodowanemu odszkodowania oraz obowiązek zwrotu tej kwoty stronie powodowej. Następnie uznał, iż w dniu 17 06 2010r. poszkodowany otrzymał od powódki odszkodowanie w kwocie 885 zł i z tym dniem na stronę powodową przeszło z mocy prawa roszczenie do sprawcy szkody – Spółdzielni Mieszkaniowej w Ż. o zwrot kwoty wypłaconego odszkodowania. Wysokość szkody została wykazana przez powódkę dowodem z opinii biegłego, z której wynikało, iż kwota wypłaconego odszkodowania nie jest kwotą wygórowaną, a nawet jest niższa od rzeczywistych kosztów naprawy szkody. Uznał, iż sam fakt wypłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela pozwanej nie ma wpływu na odpowiedzialność regresową sprawcy szkody.

O należnych powódce od pozwanej odsetkach ustawowych za jej opóźnienie się w zapłacie dochodzonej należności orzekł na podstawie regulacji art. 455 k.c., oceniając, że roszczenie powinno zostać spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania, tj. od dnia 1 02 2013r.

O kosztach procesu orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., a o nieuiszczonych kosztach sądowych w oparciu art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014r., poz. 1025) w zw. z art. 98 k.p.c.

Orzeczenie zaskarżyła **pozwana Spółdzielnia Mieszkaniowa w Ż.**

w całości, która wnosila o jego zmianę przez oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz od powódki zwrotu kosztów procesu za obie instancje.

Zarzucała, że przy ferowaniu wyroku naruszono prawo materialne i procesowe, regulacje:

- art. 828 § 1 k.c. w zw. z art. 512 k.c. poprzez błędne przyjęcie, iż powódce przysługuje roszczenie o zapłatę względem pozwanej pomimo jego bezspornego zaspokojenia wobec pokrzywdzonego;
- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie, a to przez błędne przyjęcie, iż powódka wykazała swoje roszczenie w wysokości 885 zł za pomocą przeprowadzonej w sprawie opinii biegłego.

W uzasadnieniu podnosiła, iż zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 885 zł doprowadza do tego, iż pozwana drugi raz zobowiązana jest do zaspokojenia szkody z tytułu tego samego zdarzenia. Ponadto wskazała, iż maksymalnym roszczeniem powódki jest kwota 639,59 zł, zweryfikowana przez pracowników pozwanej. Podkreśliła, iż roszczenie z art. 828 § 1 k.c. przysługuje w sytuacji, kiedy szkoda

nie została naprawiona przez sprawcę. W niniejszej sprawie roszczenie zostało zaspokojone przez ubezpieczyciela pozwanej. Zarzuciła także, iż sporządzona przez biegłego opinia jest zupełnie nieprzydatna, bowiem biegły nie miał możliwości zapoznania się ze stanem mieszkania sprzed zalania z dnia 21 05 2010r.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Sąd pierwszej instancji trafnie zakwalifikował roszczenie powódki a następnie prawidłowo rozpoznał sprawę.

Ustalenia faktyczne składające się na podstawę faktyczną orzeczenia w części dotyczą okoliczności bezspornych pomiędzy stronami a w pozostałym zakresie mają podstawę w zebranych w sprawie wiarygodnym materiale dowodowym, którego ocena mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów i Sąd odwoławczy ją podziela.

Podnoszone w apelacji zarzuty dotyczące podstawy faktycznej orzeczenia dotyczą ustaleń poczynionych przez Sąd pierwszej instancji na podstawie opinii biegłego Z. G..

Została ona sporządzona na podstawie wiarygodnych oświadczeń poszkodowanego, które nie były kwestionowane w toku postępowania przed Sądem Rejonowym.

Jakkolwiek skarżącą słusznie podnosi w apelacji, że biegły ustalając wartość naprawienia szkody posłużył się nieadekwatnymi danymi z okresu II kwartału 2014r.

to z podanych poniżej przyczyn nie miało to ostatecznie wpływu na wynik sprawy.

Z tych też względów Sąd odwoławczy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

Dokonana przez Sąd rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego

w swym zasadniczym zarysie jest prawidłowa i Sąd odwoławczy ją podziela (orzec. SN z dn. 26 04 1935r. III C 473/34, ZB. Urz. 1935r. nr 12, poz. 496).

Odpowiedzialność pozwanej za skutki zalania mieszkania ubezpieczonego A. N. nie była negowana w toku postępowania.

Z tego tytułu powódka wypłaciła mu w dniu 17 06 2010r odszkodowanie

w wysokości 885zł,

Zgodnie z poczynionymi przez Sąd Rejonowy ustaleniami faktycznymi wartość kosztorysowa robót związanych z przywróceniem mieszkania poszkodowanego do stanu sprzed jego zalania wynosiła według cen z III kwartału 2014r. - 1.058,38zł, cen z II kwartału 2010r. - 1.124,98zł a w latach 2012- 2013r. - 1.091,68zł

Wartości te zatem w sposób istotny przewyższają wysokość odszkodowania wypłaconego przez powódkę poszkodowanemu, a wobec tego, iż w tym okresie inflacja była znikoma wypłacone poszkodowanemu przez powódkę odszkodowanie

nie przewyższało odszkodowania należnego.

W konsekwencji tego z mocy regulacji art. 828 § 1 zd. 1 k.c. w i art. 518 § 1 pkt 4 k.c. nabyła ona względem pozwanej roszczenie o zwrot tego świadczenia.

Nabycie przez powódkę z mocy przywołanych regulacji wierzytelności wobec pozwanej nastąpiło ex lege i przepisy o przelewie wierzytelności stosuje się

w tym przypadku w sposób odpowiedni, tj. z uwzględnieniem specyfiki łączącego powódkę z poszkodowanym stosunku prawnego.

Spełnienie przez powódkę świadczenia na rzecz poszkodowanego nastąpiło w wykonaniu łączącej ich umowy ubezpieczenia w ramach której powódka była zobowiązana do skompensowania poszkodowanemu (ubezpieczonemu) szkody, niezależnie od tego, czy odpowiedzialność za jej powstanie ponosił inny podmiot i czy był on jej znany.

Przywołana w apelacji regulacja art. 512 zd. 1 k.c. realizuje zasadę ochrony dłużnika działającego w dobrej wierze i spełniającego świadczenie pierwotnemu wierzycielowi (cedentowi), który dokonał zbycia wierzytelności bez wiedzy dłużnika (stosownie do regulacji art. 509 k.c. przelew dochodzi do skutku bez udziału i zgody dłużnik i co za tym idzie często bez jego wiedzy).

W przeciwieństwie jednak do umowy cesji, której przedmiotem jest konkretna i znana stronom tej umowy wierzytelność i co za tym idzie także skonkretyzowany jest i znany jest cesjonariuszowi dłużnik, w przypadku zapłaty odszkodowania w wykonania umowy ubezpieczenia mienia osoba trzecia zobowiązana do naprawienia szkody powstałej w majątku ubezpieczonego (dłużnik) może być nieznaną zakładowi ubezpieczeń, bądź też podstawy jej odpowiedzialności mogą być wątpliwe, a nawet taka osoba może nie istnieć.

Dlatego w ocenianym przypadku regulacja ta – z uwagi na jej odpowiednie zastosowanie – może mieć zastosowania jedynie wtedy, gdy zakładowi ubezpieczeń znane są okoliczności statuujące w sposób wielce prawdopodobny odpowiedzialność osoby trzeciej za powstałą szkodę, a ciężar udowodnienia tego w niniejszej sprawie - stosownie do regulacji art. 6 k.c. – obciążał skarżącą.

Z tego obowiązku się ona nie wywiązała w konsekwencji czego w materiale sprawy wskazana powyżej regulacja nie ma zastosowania, wobec czego - wbrew zarzutowi apelacji - Sąd Rejonowy nie uwzględniając wynikających z niej skutków prawnych nie naruszył prawa materialnego.

Wypłata odszkodowania przez ubezpieczyciela pozwanej (...) S.A. w W. nastąpiła w dniu 18 08 2010r., zatem po wypłacie odszkodowania przez powódkę, w następstwie czego doszło do wypłaty odszkodowania osobie nieuprawnionej.

Doprowadziło to do wzbogacenia poszkodowanego A. N. poprzez otrzymanie odszkodowania zarówno od powódki, jaki i ubezpieczyciela pozwanej, co jednak nie ma żadnego wpływu na wynik niniejszej sprawy (może to jedynie rodzić z mocy regulacji art. 405 k.c. po stronie ubezpieczyciela pozwanej roszczenie o zwrot wypłaconego przez niego odszkodowania).

Znalazło to prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym wyroku, co czyni apelację bezzasadną w rozumieniu regulacji art. 385 k.p.c. i z mocy tej regulacji prowadziło do jej oddalenia.

Resumując zaskarżony wyrok jest prawidłowy i dlatego apelację pozwanej jako bezzasadną oddalono w oparciu o regulację art. 385 k.p.c.

SSR (del.) Ewa Buczek - Fidyka SSO Leszek Dąbek SSO Lucyna Morys - Magiera